

1

Erau trei. Trei fete.

Stăteau una lângă alta.

Stăteau în poziție de drepți.

Și apoi fata în rochie roz, cea care stătea chiar lângă Raymie, a oftat și a zis:

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai îngrozită. Sunt prea îngrozită ca să merg mai departe!

Fata și-a strâns bastonul la piept și a căzut în genunchi.

Raymie s-a uitat la ea cu uimire și admirație.

Și ea se simțise adesea prea îngrozită pentru a continua, dar nu recunoscuse niciodată cu voce tare.

Fata în rochie roz a scos un vaiet și s-a rostogolit pe o parte.

A închis ochii, pleoapele îi tremurau. N-a scos o vorbă. Și apoi a făcut ochii foarte mari și a zis:

— Archie, îmi pare rău! Îmi pare rău că te-am trădat!

A închis ochii din nou. A închis și gura.

Raymie nu mai văzuse și nu mai auzise nimic de felul acela.

— Îmi pare rău, a șoptit Raymie. Te-am trădat.

Dintr-un motiv oarecare, părea că aceste cuvinte merită repetate.

— Terminați imediat cu prostiile astea! a zis Ida Nee.

Ida Nee era instructoarea de gimnastică ritmică. Deși era bătrână – avea cel puțin cincizeci și ceva de ani –, părul ei era de un blond extrem de strălucitor. Purta cizme albe care îi ajungeau până la genunchi.

— Nu glumesc, a zis Ida Nee.

Raymie a crezut-o.

Ida Nee nu părea o mare glumeață.

Soarele era sus, sus pe cer, iar totul arăta ca miezul zilei într-un western. Dar nu era un western. Erau lecțiile de gimnastică ritmică acasă la Ida Nee, în curtea ei din spate.

Era vara lui 1975.

Era a cincea zi din iunie.

Și cu două zile înainte, în a treia zi din iunie, tatăl lui Raymie Clarke fugise de-acasă cu o femeie care era igienistă dentară.

*Și-uite așa, într-o zi frumoasă, nu s-au mai întors acasă.*¹

Acestea erau cuvintele care-i veneau în minte lui Raymie de fiecare dată când se gândea la tatăl ei și la igienistă.

Dar nu le mai rostea cu voce tare, pentru că mama ei era foarte supărată și nu era frumos să vorbești despre oameni care nu s-au mai întors acasă.

De fapt, ceea ce se întâmplase era o mare tragedie.

Așa spunea mama lui Raymie.

— E o mare tragedie, zicea mama. Nu mai recita poezii de grădiniță.

Era o mare tragedie pentru că tata căzuse în dizgrație de bunăvoie.

¹ În original „*Hey diddle, diddle, the dish ran away with the spoon*“ – versuri dintr-o poezie pentru copii din folclorul britanic.

Raymie Nightingale

Și, de asemenea, era o mare tragedie pentru că Raymie nu mai avea tată.

Gândul acela – faptul în sine – că ea, Raymie Clarke, nu avea tată îi provoca o durere mică și ascuțită în inimă de fiecare dată când îi venea în minte.

Uneori durerea din inimă o făcea să fie prea îngrozită ca să meargă mai departe. Uneori îi venea pur și simplu să cadă în genunchi.

Dar apoi își amintea că avea un plan.

2

— Scoală-te! a zis Ida Nee către fata în rochie roz.

— A leșinat, a spus cealaltă elevă de la ora de gimnastică ritmică, o fată pe nume Beverly Tapinski, al cărei tată era polițist.

Raymie știa numele fetei și ocupația tatălui pentru că Beverly le anunțase la începutul lecției. Privise fix înainte, fără a se uita la nimeni în mod special, și zise:

— Numele meu e Beverly Tapinski și tatăl meu e polițist, deci nu cred c-ar trebui să vă puneți cu mine.

Raymie, cel puțin, n-avea nicio intenție de-a se pune cu ea.

— Am văzut o mulțime de oameni leșinând, a zis Beverly. Așa e când ești fata unui polițist. Vezi tot. Vezi tot ce e.

— Taci din gură, Tapinski! a zis Ida Nee.

Soarele era foarte sus pe cer.

Nu se mișcase.

Părea că cineva l-a înfipt acolo și apoi a plecat și l-a lăsat.

— Îmi pare rău, a șoptit Raymie. Te-am trădat.

Beverly Tapinski s-a pus în genunchi și a cuprins cu palmele fața fetei care leșinase.

— Ce crezi că faci? a zis Ida Nee.

Pinii de deasupra se legăneau ușor. Lacul Clara – unde o persoană pe nume Clara Wingtip reușise să se înece în urmă cu o sută de ani –, scliepa și strălucea.

Lacul părea flămând.

Poate spera o altă Clara Wingtip.

Raymie a simțit un val de disperare.

N-avea timp să tot leșine lumea. Trebuia să învețe cum să mânuiască un baston de gimnastică ritmică și trebuia să învețe repede, pentru că, dacă învăța cum să mânuiască un baston, atunci avea șanse bune să devină Little Miss Central Florida Tire¹.

Și, dacă avea să devină Little Miss Central Florida Tire, tatăl ei urma să-i vadă poza în ziar și să se întoarcă acasă.

Acesta era planul lui Raymie.

¹ După cum vom afla mai târziu în carte, este vorba de un concurs de frumusețe pentru copii, organizat de un lanț de magazine de anvelope (*tire* însemnând „anvelopă“).

3

Raymie își imagina planul desfășurându-se în felul următor: tatăl ei e într-un restaurant, în orașul în care a fugit, oricare ar fi acesta. E cu Lee Ann Dickerson, igienista dentară. Stau împreună la masă, iar tata fumează o țigară și bea o cafea, iar Lee Ann face ceva stupid și neadecvat, cum ar fi, de pildă, să-și pilească unghiile (ceea ce nu trebuie să faci niciodată în public). La un moment dat, tata stinge țigara și deschide ziarul, își drege vocea și spune „Ia să vedem ce se mai întâmplă pe-aici“ și vede poza lui Raymie. O vede pe fiica lui cu o coroniță pe cap, cu un buchet de flori în brațe și o panglică în diagonală pe piept pe care scrie LITTLE MISS CENTRAL FLORIDA TIRE 1975.

Iar tatăl lui Raymie, Jim Clarke de la Asigurări de Viață Clarke, se întoarce apoi către Lee Ann și-i spune: „Trebuie să mă întorc acasă imediat. Totul s-a schimbat. Fiica mea e celebră acum. A fost încoronată Little Miss Central Florida Tire.“

Lee Ann se oprește din pilitul unghiilor. Oftează din toți rărunchii, surprinsă și decepționată (și, de asemenea, poate de invidie și admirație).

Așa își imagina Raymie că avea să se întâmple. Era o variantă. Era posibil. Era speranță. Dar mai întâi trebuia să învețe cum să mânuiască un baston. Cel puțin așa zicea doamna Sylvester.

4

Doamna Sylvester era secretară la firma de Asigurări de Viață Clarke.

Doamna Sylvester avea o voce foarte subțire. Când vorbea, părea o păsărică din desene animate, iar asta făcea ca tot ceea ce spunea să pară ridicol, dar totodată posibil.

Când Raymie i-a spus doamnei Sylvester că urma să se înscrie la concursul pentru Little Miss Central Florida Tire, doamna Sylvester și-a împreunat palmele și a zis:

— Ce idee minunată! Ia niște jeleuri.

Doamna Sylvester avea în permanență pe birou un borcan uriaș cu jeleuri, pentru că o preocupa hrănirea oamenilor.

De asemenea, o preocupa hrănirea lebedelor. În fiecare zi, în pauza de prânz, doamna Sylvester lua o pungă cu mâncare de lebede și se ducea la heleșteul de lângă spital.

Doamna Sylvester era foarte scundă, iar lebedele erau înalte și cu gâtul lung. Când doamna Sylvester stătea în mijlocul lor cu eșarfa pe cap și cu punga mare de mâncare în mână, părea scoasă dintr-un basm.

Raymie nu era sigură din care basm.

Poate unul pe care încă nu-l auzise.

Când Raymie a întrebat-o ce părere are despre faptul că Jim Clarke plecase din oraș cu o igienistă dentară, doamna Sylvester spusese:

— Păi, draga mea, eu am descoperit că mai toate lucrurile se aranjează până la urmă.

Mai toate lucrurile se aranjează până la urmă?

Raymie nu era sigură de asta.

Ideea părea ridicolă (dar totodată posibilă) atunci când doamna Sylvester a menționat-o cu vocea ei subțirică, de pasăre.

— Dacă vrei să câștigi concursul Little Miss Central Florida Tire, a zis doamna Sylvester, atunci trebuie să înveți să mânuiești bastonul de gimnastică ritmică. Și cea mai potrivită persoană care te poate învăța acrobații cu bastonul este Ida Nee. E campioană mondială.